

Hồi 3

Khuê Trung Nữ Hồ Nhan Như Ngọc

Mã Phủ Hồ Ly Đáo Tử Kỳ

áng hôm sau, Nam Cung Giao thản nhiên đến Phú Quý Đại Tửu Lâu ăn điểm tâm. Nơi đây giá đất đắt cổ nhưng được cái rượu và thức ăn rất ngon. Các quan đều là kẻ sành ăn nên Tả phu nhân đã phải mời một vị đầu bếp lành danh đến phục vụ !

Quả nhiên, vừa qua giờ thìn thì dinh Quách Thượng Thư náo loạn như ong vỡ tổ. Và chỉ gần khắc sau, Tổng Bộ đầu Nam Kinh Lưu Cát đã cùng thủ hạ phóng ngựa đến nơi.

Đám thực khách sáng nay đều có giao tình với Quách phủ nên đổ xô xuống, chạy sang xem thử.

Khi Lưu Tổng Bộ đầu giải Cửu Nương Hàn Ly Hoa đi thì họ mới chịu quay về tửu lâu.

Các vị thiên kim tiểu thư khuê các thì mặt mày đỏ như gấc chín, nhưng đám thiếu niên công tử thì cười hô hố, diễn tả lại những điều đã trông thấy.

Người lớn tiếng cao giọng nhất chính là công tử Mã Kim Khu, con trai quan Hình Bộ Thượng Thư Nam Kinh. Gã ỷ thế cha nên chạy xộc vào tận nơi xảy ra huyết án mà đám Bộ đầu không dám ngăn cản.

Mã công tử có thân hình phốp pháp, to lớn, mặt tròn, mắt hí, mũi lân... tóm lại là xấu xí và hơi ngốc ! Nhưng gã lại được mọi người yêu mến vì tính phóng khoáng, vui vẻ, và thẳng thắn đến mức thô lỗ.

Mã Kim Khu đắc ý kể lể và kết luận:

- Tiểu đệ theo phụ thân phá án đã nhiều năm mà chưa hề gặp một vụ phi thường thế này ! Hung thủ quả là một kẻ có óc khôi hài và xảo quyệt ! May mà Lưu Tổng Bộ Đầu đã phát hiện mẫu dương vật kia bị đao chặt đứt chứ chẳng phải do cắn ! Nếu không thì nam nhân đất này chẳng dám ngủ với vợ nữa !

Gã ôm bụng cười vang vì câu nói đùa của chính mình ! Nam Cung Giao cũng cười, nhưng là cười sự bố trí non kém mà mình đã đắc ý, tưởng là chu đáo !

Một chàng công tử lên tiếng:

- Mã huynh ! Vậy thì sao Cửu Nương Hàn Ly Hoa lại còn bị giải đi ?

Mã Kim Khu nhăn mặt:

- Tội nghiệp cho người đẹp ! Tám vị phu nhân kia cứ khăng khăng đổ tội lên đầu nàng, nên Lưu Tổng Bộ đầu đàn phải giải Hàn Ly Hoa về nha môn tra hỏi !

Chàng trai kia hăm hờ hỏi tiếp:

- Thế lúc Mã huynh vào đấy thì y phục của Hàn nữ nhân thế nào ?

Mã Kim Khu cười sặc sụa:

- Hà tiểu quý người quả là trâng tráo ! Người mà thấy được thân hình tuyệt diệu ấy sẽ phải mất ngủ cả năm !

Hà công tử gượng cười:

- Năm Hàn Ly Hoa về Thượng Thư phủ thì tiểu đệ mới mười lăm. Nghe các đàn anh tán dương hết lời nên lòng này cũng khát khao !

Cả bọn bật cười chế diễu. Mã Kim Khu đang nhai một miếng thức ăn nên bị sặc, khí quản tắc nghẽn, ngã xuống sàn lều, mắt trợn trắng !

Biến cố này khiến đám thế gia công tử kinh hoàng, luống cuống, chẳng biết phải đối phó thế nào !

Nam Cung Giao biết để lâu thì nạn nhân sẽ chết, liền rời bàn bước đến nghiêm giọng:

- Tại hạ là thầy thuốc, mong chư vị nhường chỗ !

Vòng vây lập tức giãn ra, Nam Cung Giao ngồi xuống, dựng nạn nhân lên, xoa bóp các huyệt đạo trước sau rồi vỗ mạnh vào lưng. Miếng thịt trôi qua khỏi khí quản, trả lại hơi thở cho Mã Kim Khu !

Gã hoàn hồn, ngoác miệng cười:

- Mả cha Hà tiểu tử ! Vì người mà ta suýt chết vì ghen.

Thấy gã thoát chết, đám bằng hữu mừng rỡ cười giòn. Lúc này Mã công tử đã nhận ra chàng trai lạ mặt đang ngồi bên cạnh. Gã ngờ ngác hỏi:

- Phải chăng chính các hạ đã cứu mạng Khu này ?

Nam Cung Giao mỉm cười:

- Chút việc nhỏ chẳng đáng để công tử phải bận tâm đâu !

Nói xong, chàng đứng lên định trở về bàn. Song Mã Kim Khu đã níu chặt áo ân nhân, trợn mắt bảo:

- Các hạ xem Mã mỗ là hạng người không biết lễ nghĩa hay sao ? Ôn này, ta không trả được thì quyết chẳng làm người !

Đám bằng hữu của gã nhao nhao tán thành:

- Mã huynh nói chí lý ! Bậc trượng phu ân oán phải phân minh !

Mã Kim Khu cũng tự xem mình là một đại trượng phu nên lòng sôi sục nghĩa khí, vung tay nói với giọng đanh thép:

- Mã Kim Khu tôi nguyện làm thân trâu ngựa để đền ơn, dẫu ân công có sai nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng chẳng từ nan !

Câu nói sáo rỗng này đầy dẫy trong truyện võ hiệp và lịch sử đương thời, Nam Cung Giao phì cười:

- Tại hạ chẳng phải nông phu hay xà ích nên không cần trâu ngựa. Còn như muốn chiên giòn một người to lớn như Mã công tử đây thì e chẳng đủ tiền mua dầu. Tốt nhất cứ xem như bằng hữu !

Đám thế gia công tử phá lên cười khanh khách trước câu nói ví von ngộ nghĩnh của chàng lạ mặt, và phát sinh hảo cảm.

Mã Kim Khu ngượng ngùng nhưng thâm hài lòng, hỏi lại:

- Tiểu đệ chưa được biết danh tính của ân công ?

Nam Cung Giao xưng họ tên, tuổi tác rồi xin phép cáo từ. Mã Kim Khu không chịu, cùng bạn bè lôi kéo chàng về Mã phủ, tư dinh của quan Hình Bộ Thượng Thư.

Phu thê họ Mã chỉ có mình Kim Khu là nam tử nối dõi tông đường nên rất tri ân và quý mến Nam Cung Giao. Thượng Thư phu nhân cho mở ngay tiểu yến ăn mừng. Kim Khu giống cha nên thô莽, xấu xí, nhưng bào muội của gã lại cực kỳ xinh đẹp nhờ giống mẹ.

Mã tiểu thư tên gọi Hoàn Cơ, tuổi đôi mươi nhỏ hơn Nam Cung Giao, còn Mã Kim Khu hai mươi mốt. Do vậy, Mã Thượng Thư đã bảo hai con gọi Nam Cung Giao là đại ca !

Mã Thượng Thư xuất thân võ tướng nên bắt con cái luyện tập võ nghệ gia truyền. Hoàn Cơ tuy là gái nhưng kiếm pháp lợi hại chẳng kém Kim Khu. Tính nàng đoan trang, trầm lặng, bề ngoài nhu mì, thùy mị nhưng bản chất cương nghị và quyết liệt. Kim Khu tuy là anh mà vẫn phải ngán sợ cô em gái ít nói và cứng đầu !

Vì thế, đám vương tôn công tử đất Nam Kinh cũng kính nhi viễn chi, chẳng dám tán tỉnh nữ nhân !

Trong bữa tiệc trưa nay, Hoàn Cơ lặng lẽ ngồi cạnh mẫu thân, lén quan sát Nam Cung Giao.

Trinh Tâm là ái nữ của Tri phủ Hóa Châu Đặng Tất. Khi Trương Phụ sang An Nam lần thứ nhất để tiêu diệt Hồ Quý Ly, Đặng lão sức yếu thế cô, liền trá hàng quân Minh, được phong làm Đại Tri Châu đất Hóa. Trong công việc, họ Đặng tiếp xúc nhiều

với các quan tướng Minh Triều, nên Trinh Tâm giỏi tiếng Trung Hoa và thông hiểu nghi lễ Trung Nguyên. Bà đã đem những hiểu biết ấy dạy dỗ con trai. Nhờ vậy, Nam Cung Giao không đến nỗi lúng túng khi lọt vào môi trường quan cách. Chàng xử sự ung dung, đúng mực, ngôn từ cẩn trọng, không tự tôn mà cũng chẳng tự ti !

Bọn công tử luôn miệng khen ngon để lấy lòng gia chủ, nhưng ăn chẳng bao nhiêu. Nam Cung Giao không hề tán dương mà chậm rãi chén sạch những gì được Mã phu nhân bỏ vào bát. Bà lão mỗi tay liền để khách tự xoay sở. Ánh mắt chàng biểu hiện rõ sự hài lòng vì ngon miệng, khiến Mã Hoàn Cơ vui trong dạ. Nàng đã đích thân xuống bếp ra thực đơn và nêm nếm mười món ăn đặc sắc hôm nay.

Cách ăn của chàng trai kia làm nàng cảm động như gặp kẻ tri âm, đủ trình độ thưởng thức tài nấu bếp của mình ! Bất giác nàng mỉm cười, mặt thoáng hồng. Mã Thượng Thư tinh ý nhận ra tâm sự của ái nữ, liền cười ha hả:

- Nhìn Nam Cung hiền diệt ăn mà lão phu phát thèm ! Thân nam nhi phải có phạn lượng như rồng hổ mới đủ sức vung gươm tung hoành tứ hải, hay xông pha trận mạc, giữ gìn cương thổ ! Chẳng hay hiền diệt ăn nhiều vì đói bụng hay vì tài nghệ của đầu bếp ?

Nam Cung Giao buông đũa vòng tay cười đáp:

- Cảm tạ Đại nhân đã không chê cười tật xấu của kẻ thảo dân quê mùa thô lỗ ! Thảo dân cũng định ăn qua loa để chứng tỏ mình biết thủ lễ, nhưng vì thức ăn quá ngon nên tay và miệng chẳng còn tuân lệnh nữa !

Cả nhà bật cười, riêng Hoàn Cơ tủm tỉm nói:

- Nếu Nam Cung đại ca đã tán thưởng tài mọn, ngày mai tiểu muội lại xuống bếp phụng hầu thêm vài món mới nữa !

Nam Cung Giao giật mình ngơ ngác:

- Té ra là Tiểu thư đã ra tay thánh thủ đấy ư ? Thế mà tại hạ tưởng rằng một lão đầu bếp già nào đấy !

Vẻ mặt thành thực của chàng lại khơi dậy tiếng cười.

Nam Cung Giao đã khai rằng mình là con của một tiểu phú đất Các Châu, đang đi du ngoạn, nên chẳng thể từ chối sự lưu giữ của phủ Thượng Thư. Mã Kim Khu còn cho người đến khách điểm mang ngựa và hành lý của chàng về nhà mình.

Ban ngày, gã lôi chàng đi khắp nơi thưởng ngoạn và ăn nhậu, nhưng bao giờ Nam Cung Giao cũng đòi về phủ dùng cơm, để được thưởng thức tài nấu nướng của Hoàn Cơ. Sức ăn của chàng gấp ba người khác nên dù đã ăn ngoài cùng với Kim Khu, vẫn có thể làm hài lòng Mã Tiểu thư !

Nam Cung Giao thực lòng yêu mến Hoàn Cơ vì người có những nét giống mẹ mình trong tính cách !

Lực lượng công sai Nam Kinh vẫn ráo riết truy lùng thủ phạm sát hại Binh Bộ Thượng Thư Quách Tường An, nhưng chẳng có chút manh mối nào !

Lưu Tổng Bộ Đầu đã bàn với Mã Thượng Thư quy trách nhiệm cho một gã đạo tặc độc hành lừng danh là Dạ Hồ Sài Tốn, dù họ sài vắng bóng đã bấy tám năm ! Và trong văn án cũng chỉ ghi rằng tài sản bị cướp là hơn ngàn lượng bạc. Thực ra rương gỗ châu báu của Hàn Ly Hoa trị giá đến ba vạn lượng vàng. Nhưng nếu khai đúng thì người quá cố sẽ lộ bộ mặt tham quan, ảnh hưởng đến thanh danh quan lại Nam Kinh !

Hàn Ly Hoa bị giam cầm khổ sở, chỉ muốn thoát ra cho nhanh nên nhất nhất cung khai theo ý Tổng Bộ Đầu Lưu Cát và các quan trên. Nàng lủi thủi trở về với nghề kỹ nữ vì bị Quách phủ xua đuổi.

Cáo trạng được dịch trạm đưa về Bắc Kinh. Thiên tử thương tiếc bậc trung thần, nổi lôi đình truyềchỉ truy nã Dạ Hồ Sài Tốn trong cả nước.

Đến giữa tháng mười thì Nam Cung Giao đã làm khách của nhà họ Mã được mười sáu ngày. Chàng quyết định ra đi, mượn cớ phải đến Tô Châu thăm bà con, mặc cho Mã Kim Khu hết lời lưu khách.

Phu thê Mã Thượng Thư thấy thời gian qua ái nữ Hoàn Cơ luôn cười nói và tỏ ra nhu mì, hiền thực, hiểu rằng nàng đã ghé mắt xanh vào Nam Cung Giao ! Tính tình vui vẻ, trung thực và dung mạo đường chính của chàng cũng đã chinh phục được vợ chồng Thượng Thư. Lại thêm Mã Kim Khu cực lực tán thành nên cả nhà chờ đợi giây phút Nam Cung Giao ngỏ lời cầu hôn.

Nay chàng dũng dưng bỏ đi khiến ai cũng thất vọng, nhất là Hoàn Cơ ! Mặt hoa ử dột, u ám như chiều đông, nhưng nàng vẫn cắn răng chịu đựng mối sầu ly biệt, không mở lời giữ chân người trong mộng !

Mã phu nhân cố gỡ gạc:

- Ngày mai mười bốn, không tiện xuất hành, Nam Cung hiền điệt hãy nén lại một hôm để bọn ta tổ chức tiệc tống hành.

Nam Cung Giao không tiện từ chối, đành cúi đầu phụng mạng. Chiều hôm ấy, Mã Thượng Thư rủ Nam Cung Giao và Mã Kim Khu sang Cố cung uống rượu. Người duy nhất được cư trú trong hành cung của Thiên tử chính là Thất Vương Gia Chu Nghiêm. Ngài là đại diện tối cao của triều đình ở phương Nam.

Chu Nghiêm là em ruột của đương kim Hoàng đế, tính tình dễ dãi, xởi lởi và có tật thích uống rượu. Tháng nào ngài cũng tổ chức yến tiệc, mượn tiếng nghị sự, bàn bạc việc cai trị, song thực ra để nhậu cho say khướt.

Mã Thượng Thư không đem theo vệ binh, vì đã có Mã Kim Khu và bốn tên quân khiêng kiệu. Mã công tử luyện được tám thành pho kiếm pháp gia truyền nên tự xưng kiếm sĩ, đi đâu cũng kè kè thanh trường kiếm có vỏ bằng vàng, nạm bảy viên lục Bảo Ngọc !

Nam Cung Giao đã ném bỏ trường kiếm, vắn nhả trong bộ trường bào gấm màu xám tro. Chàng luyện võ từ nhỏ, thân hình rắn chắc, đầy những bắp thịt nên không thể chối cãi khi bị Mã Kim Khu hỏi han. Chàng thú nhận rằng mình có học quyền thuật và kiếm pháp, nhưng bản lĩnh chẳng được bao nhiêu !

Hôm nay, Mã Kim Khu cùng nghĩa huynh sánh đôi, cỡi ngựa đi phía sau kiệu của Mã Thượng Thư. Kim Khu say sưa nói về dự định viếng thăm Hàn Ly Hoa. Gã chưa quên được người đàn bà nhan sắc ấy ! Tuy Hàn Ly Hoa vẫn được khá nhiều khách làng chơi mến thương !

Tất nhiên Kim Khu không hề dám rủ ý trung nhân của bào muội theo. Hoàn Cơ mà nổi giận thì gã chỉ có cách chạy trốn !

Đoạn đường từ phủ Thượng Thư đến Hành cung chỉ xa độ ba dặm. Hai bên đường là nhà cửa, phủ đệ các quan nên chẳng có gì để phải đề phòng !

Khi còn cách Hành cung gần dặm, đường phố như hẹp lại vì hai tòa lầu các sừng sững, lan can nhô hẳn ra ngoài.

Trước đây, hai tòa nhà bốn tầng này được cho mượn để mở tửu lâu. Thất Vương gia thấy các quan thường ghé đây rồi mới ngắt ngưỡng đến nhậu với mình, nên đã ra lệnh đóng cửa. Giờ đây, một trở thành khách điểm, còn cái đối diện vẫn im lìm hoang phế !

Kiệu của Mã Thượng Thư vừa đi ngay cửa Kim Lăng Đại Lữ Điểm và tòa nhà cam lạng, thì từ lan can lầu ba có một chậu hoa rất lớn, đường kính độ hơn vòng tay rơi xuống, gieo thẳng vào nóc kiệu.

Mã Kim Khu phát hiện ngay từ đầu, chỉ ú ớ hét lên chứ chẳng thể nào can thiệp kịp, vì gã ở cách cha già đến hai trượng. Khách bộ hành cũng có người nhìn thấy, hét thất thanh và sợ hãi, ôm mặt lùi lại, chẳng dám nhìn thảm cảnh.

Chậu hoa đầy đất kia nặng hơn trăm cân, từ độ cao ba trượng rơi xuống hóa thành ngàn cân, chắc chắn sẽ đè nát người trong kiệu.

Nhưng đúng lúc chuông treo sợi tóc ấy, Nam Cung Giao đã rời yên ngựa, lao đi như mũi tên, vung cước đá bể nát chậu hoa, khi nó còn cách nóc kiệu hai sải tay.

Đất và mảnh sành rơi đầy trên nóc gỗ của kiệu, nhưng không xuyên qua được. Hai tên quân khiêng kiệu phía trước cũng bị đất phủ đầy người, may mà chúng chẳng bị thương ! Cổ kiệu dừng lại !

Mã Thượng Thư hốt hoảng vén màn bước ra hỏi:

- Kẻ nào đất dấm ném đất đá vào kiệu của lão phu vậy ?

Mã Kim Khu chưa kịp hoàn hồn, chạy đến ôm cha già, nói chằng ra hơi:

- Phụ thân có kẻ đã ném chậu hoa vào kiệu... May mà Nam Cung đại ca... đã bay đến đá văng đi, cứu mạng phụ thân !

Gã chỉ cho Mã Thượng Thư thấy những mảnh sứ rơi rớt trên đường. Một đoạn vành bồn hoa còn lại đã giúp Thượng Thư ước lượng được độ lớn và sức nặng của tai họa. Ông vừa sợ vừa mừng, bước đến vỗ vai Nam Cung Giao:

- Không ngờ hiền điệt lại thân dũng tuyệt luân như vậy ! Hai đời họ Mã nhà ta chịu ơn cứu tử của hiền điệt, lão phu biết lấy gì mà đền đáp đại ân này đây ?

Nam Cung Giao mỉm cười:

- Tiểu điệt đã ăn thủng nội trôi rế phủ Thượng Thư, nay mặt mũi nào mà kể công lao nữa đây ?

Mã Thượng Thư hài lòng trước câu trả lời hóm hỉnh và chân tình của chàng, quyết không để vượt mất chàng rể quý. Ông là võ tướng tất phải biết cú đá của Nam Cung Giao mạnh đến dường nào. Chàng trai này có công lực tương đương với một cao thủ rèn luyện ròng rã ba chục năm.

Họ Mã đã ước đoán chính xác vì Nam Cung Giao học võ mười tám năm, cộng với thần lực bẩm sinh, chàng có tu vi cao hơn tuổi tác là phải !

Toán quan quân tuần tra đi đến nơi, bị Mã Thượng Thư khiển trách nặng nề, bắt họ phải lục soát ngay tòa nhà bỏ hoang kia.

Nam Cung Giao lắc đầu:

- Đại nhân đừng phí công ! Tiểu điệt đã nhìn thấy hung thủ ! Gã mặc y phục xanh lục, không râu, vóc dáng mảnh khảnh, tầm cao trung bình. Sau khi thả chậu hoa xuống, gã đã đào tẩu bằng một thân pháp nhanh như điện !

Mã Thượng Thư tần ngần nghĩ ngợi:

- Lão phu mới từ quan ải về nhậm chức Nam Kinh Hình Bộ Thượng Thư được ba năm, chưa có dịp chém một tội nhân nào, sao lại gây thù oán với ai được ?

Lão buồn rầu ra lệnh quay về phủ, không đến Hành cung nữa ! Trong lúc Mã phu nhân hết lời cảm tạ Nam Cung Giao, Thượng Thư cho gọi Tổng Bộ Đầu Lưu Cát và Tổng Binh Nam Kinh đến. Nghe kể lại vụ ám sát hụt, hai người tái mặt, hứa sẽ dốc sức điều tra và cho quân bảo vệ phủ Thượng Thư !

Hệ thống hành chính ở Nam Kinh khá phức tạp. Việc trị dân thuộc trách nhiệm Tri huyện Kim Lăng, gồm thành Nam Kinh và vùng nông thôn phụ cận. Song việc trị an

trong thành lại là phận sự của Tổng Binh và Tổng Bộ Đầu, dưới quyền điều động của Binh Bộ Thượng Thư và Hình Bộ Thượng Thư. Nay Quách Tường An đã chết chưa có người thay thế, nên quyền hành tập trung cả vào tay Mã Thượng Thư. Ông chỉ phải phục tùng Thất Vương Gia mà thôi !

Lưu Tổng bộ đầu rụt rè nói:

- Bẩm Đại nhân ! Việc gã Nam Cung Giao xuất hiện ở Nam Kinh đúng lúc xảy ra huyết án ở Quách Phủ, lại giấu giếm bản lãnh cao cường, khiến ty chức hoài nghi lai lịch của y. Mong Đại nhân cẩn tâm đề phòng !

Mã Thượng Thư quát mắt nạt:

- Túc hạ chớ nói càn ! Giao nhi nhân phẩm cao quý, tâm địa trong sáng như nhật nguyệt, sao lại có thể là hung thủ giết Quách Tường An được ? Hay là túc hạ cho rằng lão phu đã đui mù ?

Cơn thịnh nộ của Thượng Thư đã khiến Lưu Cát sợ đến nhũn người, vội tụt khỏi ghế, quỳ xuống tạ tội:

- Ty chức mới là kẻ có mắt không trông, xin Đại nhân khai ân tha cho kẻ thuộc hạ ngu xuẩn này !

Phạm Tổng Binh cũng hết lời xin xỏ cho đồng liêu, nên Mã Thượng Thư nguôi giận, lạnh lùng bảo Lưu Cát ngồi vào ghế. Hai người chỉ ở lại thêm một lúc đã cáo lui.

Ra đến ngoài, Phạm Tổng Binh trách họ Lưu:

- Lưu huynh tinh minh, mẫn cán nhưng còn kém trong nghệ thuật làm quan ! Dẫu Nam Cung Giao có đúng là hung thủ sát hại Binh Bộ Thượng Thư thì lão Mã Xuân Trác kia cũng chẳng cần biết đến ! Đại ân cứu mạng cả cha lẫn con họ Mã lớn hơn non Thái, có sá gì cái chết của một kẻ kinh địch chốn quan trường ?

Lưu Cát hổ thẹn đáp:

- Tiểu đệ quen tính trực ngôn nên lỡ lời ! Từ nay sẽ khâu kín cái miệng này lại !

Đêm ấy, phủ Thượng Thư bình an vô sự, nhưng đến sáng thì cả Nam Kinh náo động vì vụ án ghê rợn ở kỹ viện Hồng Loan Các. Nàng danh kỹ Hàn Ly Hoa đã bị bóp cổ đến chết. Hung thủ còn tàn nhẫn cắt lìa đôi môi tuyệt đẹp của nàng !

Mã Thượng Thư bù đầu vì vụ huyết án nên tiệc tổng hành Nam Cung Giao bị bãi bỏ. Ngay trưa mười bốn, chàng thản nhiên thu xếp hành lý đòi lên đường ngay !

Mã Thượng Thư rầu rĩ nói:

- Lão phu đang phải đối phó với một kẻ thù ẩn mặt và lợi hại, vốn trông cậy vào hiền điệt bảo vệ gia quyến. Nay hiền điệt nữ nào dứt áo ra đi như vậy ?

Nam Cung Giao mỉm cười:

- Tiểu diệt ở lại đây thì hung thủ không dám đến để Đại nhân bắt ! Khi tiểu diệt ra đi, một là gã sẽ chặn đường, hai là tìm đến đây !

Mã Thượng Thư mừng rỡ cười ha hả:

- Té ra hiền diệt bày kế diệu hổ ly sơn ! Lão phu sẽ chia hai lực lượng, giăng lưới chờ đợi con mồi !

Mã Hoàn Cơ bây giờ mới rõ, lòng thầm hổ thẹn vì đã hiểu lầm chàng trai dũng lược. Nàng thở thê:

- Đại ca có đoán được hung thủ là ai không mà dám quyết đoán như vậy ?

Nam Cung Giao tư lự:

- Ngu ca đã hình dung được gương mặt của kẻ ném bồn hoa hôm qua. Lão ta tuổi độ sáu mươi, mắt rất sáng, đầy vẻ xảo quyệt và tàn độc. Sau cái chết của Hàn Ly Hoa, ngu ca cho rằng lão già kia chính là Dạ Hồ, kẻ đang bị triều đình truy nã. Có thể lão không giết Quách Thượng Thư nên tức giận, trả thù những người liên quan !

Mã Thượng Thư chợt dạ hỏi:

- Vì sao hiền diệt lại biết Dạ Hồ không giết Quách Tường An ?

Nam Cung Giao mỉm cười, chỉ Mã Kim Khu:

- Bẩm Đại nhân, chính Mã hiền đệ đã kể cho tiểu diệt biết kế di họa giang đông của đại nhân và Lưu Tổng Bộ Đầu !

Mã Xuân Trác ngưỡng ngừng nhưng yên tâm vì chàng rể tương lai chẳng có gì đáng nghi !

Ông nói lảng sang chuyện khác:

- Dạ Hồ Sài Tồn giỏi đao pháp, hiền diệt không có vũ khí sẽ thiệt thòi, lão phu xin tặng một thanh bảo kiếm để hiền diệt phòng thân !

Thượng Thư vào ngọa thất, lát sau trở ra, tay cầm một thanh kiếm cũ kỹ, chuôi bằng sừng đen bóng, vỏ bằng da lạc đà, có chỗ đã trụi lông. Thanh kiếm này dài hơn kiếm thường độ gần gang tay. Chứng tỏ chủ cũ của nó phải là người cao lớn.

Mã Thượng Thư rút kiếm khỏi vỏ, để lộ nước thép xanh ngời. Ông hào hứng nói:

- Bảy năm trước, lúc lão phu còn trấn giữ quan ải, được mật báo rằng có gián điệp Mãn Châu lén vượt Trường Thành. Lão phu liền bố trí phục binh, bắn chết toán cao thủ Mãn Châu ấy, và tịch thu được thanh bảo kiếm này. Không hiểu nó được đúc bằng loại thép gì mà lại nặng gấp đôi kiếm gia truyền của tổ phụ để lại nên không dùng đến. Nay hiền diệt thân lực hơn người, chắc sẽ vừa tay !

Nam Cung Giao nhận lấy, vòng tay cảm tạ rồi búng thử vào thân kiếm, lắng nghe tiếng thép ngân trong trẻo và kéo dài. Quả thực là nó rất tốt và vừa tay, chàng tự nhủ sẽ đặt tên nó là Lạc Điểu.

Cả nhà ra tận cổng phủ tiễn đưa Nam Cung Giao, cố ý để người ngoài trông thấy !

Chiều hôm ấy, Nam Cung Giao đã rời xa Nam Kinh được bốn chục dặm, về hướng Bắc. Đường quan đạo vắng vẻ vì lũ khách đã ghé cả vào quán trọ. Tuy là thời bình nhưng cũng ít người dám đi đâu, bởi trời tối tăm, chẳng thể nhìn rõ đường sá. Vả lại, sợ bóng tối luôn là đặc tính của loài người !

Phía sau chàng bỗng vang lên tiếng vó ngựa rầm rập phi nước đại. Nam Cung Giao ngoái đầu lại, nhận ra có đến mười kỵ sĩ áo xanh lục đang lao đến. Chàng cho ngựa đi chậm, nép vào vệ đường như muốn nhượng lối, thực ra là đề phòng đánh lén !

Do vậy, toán kỵ sĩ kia đã dễ dàng vây chặt con mồi lại. Nam Cung Giao cau mày:

- Vì sao chư vị lại bao vây tại hạ ?

Lão nhân râu quăn quăn tí kia có lẽ là thủ lĩnh toán Lục y, ông ta cười nhạt:

- Phải chăng tiểu tử ngươi là kẻ đã đá bể chậu hoa, cứu mạng lão cầu quan họ Mã đấy không ?

Nam Cung Giao gật đầu hỏi lại:

- Thế Tôn giá và chư vị đây thuộc bang hội nào vậy ?

Lão nhân nhếch mép:

- Trước sau gì ngươi cũng chết, lão phu chẳng cần phải giấu giếm. Bọn ta là thủ hạ của Hồ Bang, và bốn Bang Chủ chính là Dạ Hồ, kẻ đã bị lão Mã Xuân Trác vu oan giá họa !

Nam Cung Giao không ngờ Sài Tốn lại chẳng đơn thương độc mã mà có đông đảo thủ hạ thế này ! Nay lão không xuất hiện, chỉ cho tay chân chặn đường thường, tức sẽ đích thân xâm nhập Mã phủ !

Tuy phủ Thượng Thư được canh phòng cẩn mật, nhưng bọn vệ binh chưa chắc đã phát hiện nổi một đại cao thủ về khinh công như Dạ Hồ ! Sài Tốn chỉ cần cho vài tên bang chúng gây hỗn loạn là sẽ có cơ hội âm thầm tiến sâu vào hậu viện !

Cảm kích ân tình của nhà họ Mã, Nam Cung Giao quyết kết liễu cuộc chiến ở đây thật nhanh, rồi quay lại Nam Kinh. Chàng nói nửa đùa nửa thật:

- Tạ hạ sợ vạ lây nên đã rời khỏi phủ Thượng Thư ! Mong chư vị cứ lấy hết vàng bạc và tha cho cái mạng nhỏ bé này ! Tại hạ được Mã Thượng Thư ban cho đến hơn ngàn lượng vàng đấy !

Vàng là thứ kim loại hấp dẫn nhất thế gian ! Vì nó, con người sẵn sàng giết cả cha mẹ, anh em hay bằng hữu ! Bọn hán tử áo xanh lục này đi theo Sài Tốn cũng vì ham lợi, nay nghe nói đến ngàn lượng vàng thì tên nào cũng nhấp nhể.

Nam Cung Giao móc trong lưng ra một xấp ngân phiếu, ném rải lên đầu hàng ngũ đối phương.

Thế là chín gã đao thủ Hồ Bang nhao nhao nhảy xuống đất, giành giật nhau những tờ ngân phiếu.

Lão nhân râu quăn bối rồi quay lại quát tháo:

- Bọn người làm thế thì bản bang còn ra thể thống gì nữa !

Lão chợt phát giác ra mình đã sơ hở khi rời mắt khỏi con môi. Lão quả có lý vì Nam Cung Giao đã rời lưng ngựa, như cánh chim ứng giương mắt chụp lấy mục tiêu.

Chàng dồn toàn lực vào chiêu Điều Trảo Niên Dương (Móng chim bắt dê non), kiếm ảnh tua tủa, tỏa khí lạnh căm căm, vây kín thân trên đối thủ.

Lão nhân râu quăn bản lĩnh cao cường nên mới được Dạ Hồ giao sứ mạng hạ sát Nam Cung Giao, người có cú đá mạnh ngàn cân. Nhưng Sài Tốn không biết rằng chàng trai trẻ kia giỏi kiếm pháp còn hơn quyền thuật, và khi Nam Cung Giao ở thế “xuất kỳ bất ý, công kỳ vô bị” nghĩa là đánh lén, thì khó ai được an toàn.

Thanh Lạc Điều kiếm tuy không sắc bén như thần binh thời Xuân Thu, nhưng được cái nặng nề và cứng rắn phi thường. Do đó, chiêu kiếm của Nam Cung Giao mãnh liệt như núi Thái đang đổ ập xuống.

Lão nhân râu quăn cắn răng múa kiếm chống đỡ một cách tuyệt vọng, và rú lên thảm khóc, rơi khỏi mình ngựa. Ngực lão thủng đến bốn lỗ, tay hữu đứt lìa !

Nam Cung Giao không dừng bước, diễm chân vào đầu ngựa của lão râu quăn, bốc lên cao, chụp lưới kiếm xuống bốn tên áo lục đang cãi cọ, giằng co nhau một tờ ngân phiếu.

Tiếng thét thê lương của đầu lãnh khiến chúng ngỡ ngác, quay lại nhìn, nhưng chưa kịp rút đao. Thanh bảo kiếm Lạc Điều dài hơn kiếm thường nên phạm vi sát thương khá rộng, đâm thủng đủ bốn đỉnh đầu của những kẻ mới phát tài ! Chúng có thể tự an ủi rằng mình đã lìa đời trong tư thế của người giàu có, vì trong tay mỗi tên đều cầm đến ba bốn tờ ngân phiếu !

Năm gã bang chúng còn lại thất kinh hồn vía, múa đao xông đến. Họ thi triển cùng một loại đao pháp rất lợi hại. Vậy là, bảy tám năm qua, Dạ Hồ đã âm thầm chiêu mộ thủ hạ và dạy cho chúng đao pháp của dòng họ Sài !

Đây là lần đầu tiên Nam Cung Giao thực sự chiến đấu, trực diện đối phó với kẻ thù. Chàng phấn khởi vũ lộng thanh bảo kiếm, thi thố hết sở học.

Trinh Tâm là nữ trung hào kiệt, tánh tình cương liệt, nghiêm khắc. Khi dạy kiếm cho con trai, bà bắt con phải cùng mình tỷ thí. Trinh Tâm ra đòn rất hiểm ác chứ không hề nương tay, cứ như bà đang chiến đấu với kẻ thù vậy ! Thanh kiếm gỗ của bà đã liên tục gây ra những vết thâm tím trên thân thể Nam Cung Giao. Nhưng nhờ vậy mà kinh nghiệm giao đấu của chàng trai trẻ không đến nỗi nghèo nàn ! Trừ phi đối thủ thông minh và biến hóa hơn Trinh Tâm mới có thể làm khó được chàng !

Khi bị giáp công, bốn phương đều có địch, Nam Cung Giao sử dụng rất nhiều vào pho khinh công Lạc Diệu thân pháp. Chàng nhấp nhô lên xuống, di chuyển linh hoạt giữa vòng vây, chống trả rất hữu hiệu !

Nóng lòng trở lại phủ Thượng Thư, Nam Cung Giao giở hết những chiêu sát thủ. Chàng nhẩy xổ vào gã béo trước mặt xuất chiêu Lạc Diệu Nam Phi (Chim Lạc bay về Nam), mũi kiếm hóa thành trăm bóng ảnh chập chờn, uy hiếp thân trên hán tử to béo. Gã hung hãn rùn người, tung ra những đòn đao mãnh liệt.

Không có tiếng thép chạm nhau, chỉ có tiếng thét rợn người. Nam Cung Giao lại đảo thân chống đỡ chiêu đao của gã mé hữu, trong chớp mắt đã thọc mũi kiếm vào sườn đối phương.

Đắc thủ chàng đề khí bốc lên không trung, sà xuống đầu tên thứ ba. Kiếm dài, đao ngắn, gã bang chúng Hồ Bang bị đâm thủng trán.

Hai tên cuối cùng sợ mất mật tháo lui, quay lưng đào tẩu theo hai hướng khác nhau. Nam Cung Giao không chút chần chừ, phóng trường kiếm vào lưng một tên và đuổi theo tên thứ hai.

Thanh kiếm như mũi trường tiễn rời dây cung, bay vút đi và xuyên qua hậu tâm gã bang chúng hướng Bắc.

Thủ pháp này Nam Cung Giao đã phải khổ luyện suốt nhiều năm ròng. Kiếm bay đi nhờ uyển lực, tức sức mạnh ở cổ tay, chứ chẳng phải cánh tay. Đây chính là căn bản của phép ném ám khí.

Tiếng rú thảm thiết vừa vang lên thì chàng đã đuổi kịp gã bang chúng thấp lùn. Thấy chàng tay không vũ khí, gã yên tâm quay lại chiến đấu.

Quả thực là nắm tay bằng thịt bị kềm thế lưỡi dao sắc bén. Nam Cung Giao không dám va chạm, chỉ liên tục di chuyển, chờ cơ hội nhập nội.

Song đối phương cũng biết chàng cước pháp ngàn cân nên không dám mạo hiểm đối đòn, chỉ tận dụng đao pháp ảo diệu mà chiếm thượng phong.

Gã không biết một điều là càng đánh lâu dài thì Nam Cung Giao càng nắm được tinh túy của pho quyền pháp gia truyền. Vả lại, chàng dẻo dai và bền sức hơn gã rất nhiều !

Một khắc sau, hán tử kia toát mồ hôi hột, hơi thở hỗn loạn, đường đao lộ nhiều sơ hở. Gã kinh hoàng nhận ra đối phương vẫn ung dung, và liên tiếp tung ra những đòn như sấm sét.

Dường như Nam Cung Giao đã tìm ra cách phối hợp pho khinh công Lạc Điều với pho Quyền, cước bộ chàng nhanh nhẹn phi thường, thân ảnh chập chờn khiến đối thủ hoa cả mắt.

Chàng đã nhận ra cơ hội, ập vào như cơn lốc, đảo người tránh một đòn đao quét ngang, thò tay tả chụp lấy cổ tay phải hán tử và tung cước đá vào bụng gã.

Thân hình nạn nhân văng ngược về phía sau hơn trượng, nằm im bất động.

Nam Cung Giao hài lòng chạy đi thu lại trường kiếm và những tờ ngân phiếu. Nhìn mười tử thi nằm rải rác, chàng bỗng rùng mình bất nhẫn, cảm thấy ghê sợ bản thân ! Gương mặt người chết thường hiền lành, hoặc đầy nét khổ sở vì đau đớn, chứ chẳng hề dữ tợn hay gian ác !

Chàng áy náy nhìn quanh, tìm chỗ khả dĩ chôn cất thi hài những kẻ xấu số. Mé Tây quan đạo là ruộng lúa nước mênh mông, còn hướng Đông có ngọn đồi nhỏ ngổn ngang đá tảng, cách đấu trường độ mười trượng !

Nam Cung Giao thở dài cặp nách một lần hai xác, đi năm lượt thì mang hết mười nạn nhân đến chôn đồi.

Thấy có ba tảng đá nằm gần nhau, tạo thành khe trống, chàng xếp tử thi vào đấy rồi ôm những tảng đá nhỏ hơn chất đè lên. Xong xuôi, chàng mệt lả người, y phục thấm lem vì máu và bụi đất.

Nam Cung Giao nhăn nhó tự chế giễu:

- Ta thật là lẩn thẩn, giết người xong lại phải chôn cất và áy náy trong lòng ! Thôi thì lần sau bỏ chạy cho đỡ mệt xác !

Chàng mỉm cười, trở ra quan đạo, lên ngựa phi nước đại về hướng Nam Kinh. Mười con ngựa của phe Hà Bắc vẫn còn thản nhiên gặm cỏ, nhưng khi trời sụp tối, chúng sẽ chạy về nơi xuất phát !

Cơn mưa cuối thu ập xuống, gội sạch đất, máu trên áo quần lữ khách, và làm dịu nỗi băn khoăn. Nam Cung Giao nghe đói bụng nhưng không dám dừng chân, cuối canh hai về đến cửa Bắc thành, lúc này cơn mưa đã ngừng rơi.

Chàng ghé vào quán trọ bên đường, thay y phục, nuốt vội tám chén cơm, rồi đi bộ vào thành. Chàng lăm lăm bước nhanh, hơn khắc sau đã có mặt trên mái ngói đại sảnh của phủ Thượng Thư.

Vệ binh trong phủ rất đông mà không phát hiện được sự xâm nhập của chàng thì Dạ Hồ Sài Tồn vào chẳng khó.

Mây mù đã tan, trăng thu ló dạng soi sáng cảnh vật đất Nam Kinh. Nam Cung Giao nép mình vào một góc tối, nằm ngửa ngắm vầng trăng, nhớ đến song thân và hai em. Nhị muội chàng là Lộc nhi mới lên tám, còn cô bé Hà nhi sáu tuổi.

Quê ngoại chàng là thôn Can Lộc phủ Hà Tĩnh nên hai em mang tên ấy để thể hiện lòng hoài hương của người nữ tướng đất An Nam. Ngay tên Giao của chàng cũng thuộc về xứ sở Giao Châu !...

Gió thu hiu hiu lạnh, ru chàng trai trẻ vào giấc ngủ. Chàng ta đã quá mệt nhọc vì trận tử đấu và phải rong ruổi gần trăm dặm.

Giữa canh tư, Nam Cung Giao giật mình thức giấc, dụi mắt nhìn quanh. Dù không có động tĩnh gì nhưng chàng vẫn chẳng dám ngủ tiếp, ngồi cảnh giới. Từ vị trí cao chót vót này, chàng có thể bao quát toàn bộ khu vực.

Gần khắc sau, có kẻ nào đó đã ném những trái yên cầu qua tường vây rơi vào sân trước, tỏa khói mít mù. Loại khói này làm cay mắt đám vệ binh, chúng sợ hãi ôm mặt la hét, chẳng còn thấy đường mà chiến đấu. Và sau đó, gần chục Hắc y nhân vượt tường xông vào phủ. Chúng lạnh lùng chém giết những tên vệ binh mù lòa, không phương né tránh hay chống cự !

Nam Cung Giao phần nộ trước thủ đoạn tàn nhẫn của Hồ Bang, chút bản khoản ban chiều đã biến mất. Dĩ ác diệt ác là quy luật của sinh tồn, kẻ ác đánh mất nhân cách là tự đặt mình ra ngoài vòng bao dung của đạo trời !

Chàng không dám suy nghĩ lâu, quay về quan sát hậu phủ. Chín tên Hắc y kia chỉ là những con chốt thí của Dạ Hồ. Chúng hoàn toàn không có sinh lộ khi đánh vào đây !

Nam Cung Giao thiếu kinh nghiệm giang hồ nhưng thừa hưởng được trí tuệ siêu phàm của mẫu thân, tâm cơ ngày càng sắc sảo. Chàng luận việc chính xác vì một bóng đen đã cánh dơi đêm lướt trên những ngọn hòe cao vút trong vườn hoa phía sau, tiến vào khu hậu viện. Chỉ Dạ Hồ mới có được thân pháp thượng thừa ấy !

Tiếng la hét, ồn ào phía trước đã che lấp tiếng động trên ngọn cây. Lực lượng công sai và vệ binh không thể ngờ đến việc kẻ thù đang di chuyển trên đầu mình. Họ chỉ lo cố thủ vị trí đã được giao phó, chờ lệnh mới xông ra !

Giữa tòa đại sảnh hai tầng và khu hậu viện có một vườn cảnh nhỏ. Hiện giờ, Hình Bộ Thượng Thư Mã Xuân Trác và Tổng Bộ Đầu Lưu Cát đang đứng giữa toán công sai bàn bạc. Mặt trận tiền sảnh đã có Phạm Tổng Binh đối phó !

Nam Cung Giao đã phục sẵn trên lan can lâu chờ đợi. Dạ Hồ thì hạ thân xuống mái hậu viện, êm ái lướt ra phía trước. Lão xác định xong chỗ đứng của Mã Thượng Thư, ném hai trái yên cầu, rồi nhẩy xuống phủ lưới đao vào đầu họ Mã.

Hình Bộ Thượng Thư võ nghệ siêu quần, nhiều phen vào sinh ra tử nên phản ứng cực kỳ thần tốc. Dù mắt cay xè và đau nhức như bị kim đâm, ông vẫn bình tĩnh múa tít bảo kiếm che chở thân trên. Dạ Hồ điều nghiên địa thế rất kỹ, nhưng lại không biết lão quan già bấy chực tuổi này là cao thủ, và suốt năm mươi năm chưa hề bỏ bê việc luyện công !

Dao kiếm chạm nhau chan chát, Dạ Hồ nghe hổ khẩu tê rần, thậm ngán sợ công lực của Mã Thượng Thư. Lão bị dội ra, rơi xuống, liền điểm chân lên vai một gã bộ đầu, bốc cao hơn trượng, lạng lẽ bỏ đao vào đầu Mã Thượng Thư.

Mã lão đoán rằng đối phương đã rơi, tất chiêu thứ hai phải tấn vào trước hoặc sau người mình. Ông biến chiêu, không chú ý đến phía trên nhiều. Ông không ngờ rằng Sài Tồn giảo hoạt, đa mưu như chồn cáo nên mới có danh là Dạ Hồ.

Mã Kim Khu và Mã Hoàn Cơ chạy ra đến hành lang dãy nhà hậu viện, nhìn thấy rõ thảm cảnh, khói cay hơi nặng nên đã lẳng xuống, không còn che phủ nhãn tuyến nữa ! Tác dụng chính của nó là làm mù tạm thời những đôi mắt đối phương !

Hai anh em họ Mã kinh hoàng nhẩy qua lan can hành lang, chạy đến cứu cha già. Khoảng cách quá xa khiến mọi nỗ lực của họ trở thành vô dụng, kể cả tiếng la cảnh báo của Mã Kim Khu:

- Cha ! Trên đầu !

Nhưng lúc đao Dạ Hồ còn cách mái tóc hoa râm của họ Mã một gang thì lão bị một đạo kiếm quang lạnh buốt bay đến nuốt chửng, và thổi văng đi. Một trận mưa máu rơi theo xác Dạ Hồ.

Nam Cung Giao hạ thân đứng cạnh đấy, trong tiếng hô vang của Mã Kim Khu:

- Nam Cung đại ca !

Nghe đến tên rể quý, Mã Xuân Trác biết rằng tai họa đã qua, dừng kiếm quát hỏi:

- Giao nhi ! Kẻ địch đâu rồi ?

Cách gọi thân thiết này khiến Nam Cung Giao chạnh lòng. Chàng chưa kịp đáp thì Hoàn Cơ đã đáp thay:

- Gã ta đã bị Nam Cung đại ca đâm chết rồi !

Mã Thượng Thư cười ha hả:

- Giao nhi giỏi lắm ! Lão phu lại mắc nợ người nữa rồi !

Nam Cung Giao không đáp, nói với Hoàn Cơ:

- Hiền muội bảo gia nhân mang nước sạch ra đây cho Đại nhân và những người kia rửa mắt !

Phạm Tổng Binh vào đến, vui vẻ báo rằng chín tên Hắc Y đã bị loạn tiễn bắn chết !

o0o

Sáng hôm sau, mượn cớ trở lại khách điểm ở cửa Bắc thành lấy ngựa và hành lý, Nam Cung Giao rời khỏi Nam Kinh, từ giã bằng hai câu thơ:

Khổ hải mang mang chu vô độ !

Tam niên vị tử điều qui sào !

Dịch:

Biển khổ mênh mông thuyền chẳng bến.

Ba năm chưa chết sẽ quay về !

Mã Tiểu thư không khóc thành tiếng nhưng lệ doanh tròn, sắc diện cực kỳ thống khổ !

Mã Thượng Thư an ủi ái nữ:

- Xem ra lai lịch Giao nhi có nhiều uẩn khúc. Nhưng y đã hẹn ba năm quay lại là đã chứng tỏ tình cảm với Cơ nhi !

Hoàn Cơ cười lạnh:

- Nay chàng đã lưu lại lời ước hẹn, hài nhi tự xem mình là dâu họ Nam Cung, quyết sánh vai trượng phu hành hiệp ! Hài nhi tính tình nóng nảy chẳng thể chờ đủ ba năm được !

Mã phu nhân biết tính con, ngao ngán nói:

- Cơ nhi cứ đi ! Nhưng phải ghé qua Tây Hà sơn, nhờ Nhị Sư thúc hộ tống. Có thể thì ta và cha người mới yên lòng !

Mã Thượng Thư học nghệ với Trường Giang Thượng Nhân, có một sư đệ là Cẩn Nhục Đầu Đà Hồ Sóc Phương. Lão này tính tình quái dị nhưng võ nghệ cao cường, suốt đời chỉ thích ăn thịt chó nên nổi danh !

Mã Kim Khu rất hợp tính với sứ thúc, mừng rỡ nói:

- Nay Dạ Hồ Sài Tồn đã mạng vong, Mã phủ chẳng còn bị đe dọa, Hà nhi sẽ cùng Cơ muội đi tìm Nam Cung đại ca !

Mã Thượng Thư suy nghĩ một lúc rồi đáp:

- Thôi được. Hai anh em người cứ lên đường !

- o O o -